

CYKELTUTTEN 2044 – Et tilbageblik

Cykeltutten pionerede allerede i perioden 2016-2023 de produktionsfælleskaber, der kom til at være så definerende for verden i 2030erne. På den tid tjente cyklen som symbol på en anden mulig verden, en verden, hvor alle havde ret til at bevæge sig frit – gennem landet, over grænser. Uden at gældsætte sig, uden at øve skade på naturgrundlaget.

Det var det første man tænkte på at tilbyde migranter, når de kom til byen. Eksperimentet med genbrug, håndværk og fælleskabsarbejde så i starten ud til blot at være en midlertidig succes. Da menneskers frie bevægelighed blev forhindret i et hidtil uset omfang, kom der færre migranter end før til byen, og man stod med et stort overskud af cykler.

Alt dette ændrede sig dog i 2021, da Folkebevægelsen mod bilisme spredte sig som de naturbrande, der hærgede Jylland hver sommer. Uden bilismen til at høste afgifter, og uden lastbilers transport af varer, kollapsede den danske stat og forbrugerkapitalismen fuldstændig. Da migranter igen blev budt velkommen med åbne arme og cykler, blev Sydfyn kendt som det postnationale Skandinaviens hjerte.

I takt med at flere kom til, fik cykelværkstedet flere og flere funktioner. Det blev en hub for koordinering af gensidig hjælp. Værkstedets aktivister kordinerede overnatning og bespisning i det gamle skibsværfts kantine. De omdannede det tidligere rådhus til en biofuturistisk skole for udveksling af viden, færdigheder og anvendt bevidsthedsudvidelse.

Det var dog først da værkstedet overtog den tidligere miljøstation, med dens titusindvis af kasserede biler, og begyndte at eksperimentere med direkte-genbrug-til-3d-print-teknologi at projektet eksploderede som en støvbold ved let berøring. Herfra forsynede bevægelsen tilflyttere såvel som lokale, med alt fra tøj over brugsgenstande, til simple strukturer til beboelse som for eksempel de flydende boblehuse, der en overgang fyldte store dele af Svendborgsund. Således fik de, som aldrig havde kendt andet end et liv i konstant bevægelse, på flugt, endelig muligheden for at slå sig ned, for at blive.

Da Kina i 2030erne stoppede al produktion og startede Naturoprettelsen og den innovative etage-permakultur, brød også resten af verdens udnyttelseskultur gradvist sammen, og Svendborg blev et forbillede og pilgrimsmål for alle der arbejdede for gensidig planetarisk integration.

Energierne samlet i Svendborg i de år tog fantastiske former. Sejltutten blev stiftet, enorme sejldrevne og selvduplikerende produktionskollektiver, bedrog oceanisk minedrift på de enorme mængder af skrald i verdenshavene, rensede vandet, genoprettede biodiversitet og producerede teknologi til hele verden. Det var et syn når sådan et produktionskollektiv kom tilbage til kystbyerne efter en migration over Stillehavet, verden havde sjældent set vildere fester.

Tilbage i Svendborg gjorde vandstandsstigningerne det bofaste liv mere vanskeligt og efter årtiers forsøg med eksplosiv evaporering og eleveret terræn, blev det på et stormøde besluttet at forsøge en anden strategi. Tanken var at søge tilbage til projektets begyndelse og vende hele missionen på hovedet. I stedet for at søge at gøre det bevægelige bofast, sigtede man nu i stedet at gøre det bofaste bevægeligt.

Kort efter blev de første soldrevne beboelsescykler sat i produktion. Med inspiration fra hærmysterens kolonier, begyndte utallige cyklende beboelseskaraner at snegle sig over jordens overflade, altid ankommet, altid på vej. Velo City var født.

Udstrålet af Center for Militant Futurologi

<http://futuresoci.org:8080/cykeltutten-2044-et-tilbageblik/>